

Jocul vieților

Al treilea volum din seria
Doctrina Mortală

Traducere din engleză de
Mihaela Doagă

PROLOG

Somnul era bine-venit pentru Michael. Denivelările domoale de pe șosea și vâjâitul cauciucurilor pe asfalt îl relaxau pentru prima dată după zile bune și simțea cum i se îngreunează pleoapele. Era expert în a face față realității — sau *irealității* —, dar, după toate experiențele din ultimul timp, un scurt răgaz în care să nu mai știe de el l-ar fi umplut de recunoștință. Avusese o grămadă de chestii de procesat. N-ar fi refuzat niciun prilej să evadeze din lumea asta, cu toate nenorocirile ei. Deși slabe speranțe să se poată furișa prea curând într-un Sicriu.

Simți cum îi zvâcnește capul. Se controlă și se rezemă de banchetă. Știa că visează, pentru că nu mai era în mașina condusă de tatăl lui Sarah. Se făcea că e în dreptul barului de bucătărie, înainte să înceapă toată povestea, unde dădaca lui, Helga, îi servise micul dejun de sute, poate chiar de mii de ori. Se gândi la bărbatul care-l vizitase când era la închisoare, la discursul lui straniu despre vise care se deschideau în alte vise și cum logica asta a arabescurilor se aplică și VirtNetului. Lucruri care te puteau duce la nebunie dacă stăteai să te gândești prea mult la ele.

— Tare bune gofrele astea, spuse, surprins de cât de real i se părea gustul.

Erau o bunătate — calde și scăldate în unt. Înghiți dumicatul și zâmbi.

Și deodată era și Helga acolo cu el! Draga de Helga, severă cum o știa. Ea îi aruncă o privire în timp ce strângea vasele. O privire pe care Michael o văzuse de multe ori de-a lungul anilor. O privire care-l avertiza să nu încerce cumva să-o aburească. Genul de privire de care avea de obicei parte când se prefăcea că are o tuse nasoală ca să chiulească de la școală sau când mințea că și-a făcut tema.

— Nu-ți face griji, îi zise Michael. E doar un vis. Pot să mănânc cât vreau!

Zâmbi și mai luă o îmbucătură, mestecând și înghițind dumicatul.

— S-ar părea că Gabby n-a apărut, n-am primit niciun semn de la ea. Dar e tare bine să fiu din nou cu Sarah și Bryson. Triada cu Sfada e gata de luptă. Chiar dacă suntem înghesuiți cu toții pe bancheta din spate a unei mașini. Mă rog! Cine s-ar fi așteptat ca viața mea să ia o turnură aşa bizară, nu? O nebunie.

Helga încuviință, zâmbi și se aplecă peste mașina de spălat vase; începu să se audă zornăit de sticlă și porțelan.

Michael se încruntă, gândindu-se că pe Helga părea să-o doară în cot.

— Poate că nu știi toată povestea, draga mea nemțoaică. Oh, să vedem. Cumva am fost trași pe sfoară și-am sfârșit prin a arunca în aer sistemele VNS-ului, practic le-am închis toată șandramaua. Părinții lui Sarah — care, aproape, fuseseră răpiți — apar din senin și ne salvează

din închisoare, zicând că tu și o gașcă de foști Tangenți
ați trage sforile. Tu, Helga. Vrei să-mi explici și mie ce și
cum?

Dădaca lui ridică din umeri, cu un aer vinovat, dar fără a se opri din treabă. Se auzea în continuare zăngănit de vase, bufniturile ușilor de la bufet deschise și închise. Michael știa că era prea frumos ca să fie adevărat — să poată sta pur și simplu acolo, bucurându-se de vis. Nu exista niciun loc din Univers unde să poată fugi de gândurile care-l urmăreau — cu atât mai puțin undeva în mintea lui. Mai îndesă câteva îmbucături de gofră în gură, savurând crusta crocantă și miezul moale, intuind că oricum visul era pe sfârșite. Iar Helga continua să nu scoată nicio vorbă.

— S-ar părea că nu poți să-mi vorbești în vis, așa-i? O întrebă. Tare bizară treabă! Kaine mi-a zis că te-a omorât, și pe tine și pe ai mei.

Simți cum i se strânge inima în vis când se gândi la părinții lui.

— Poate că ai scăpat cumva? Nu știu. Oricum ar fi, n-ai putea să supraviețuiești măcar în mintea mea? Poate că e ca și cum aş vorbi cu propria...

Helga se întoarse brusc spre el, roșie la față.

— Râpa Sacră, băiete. Știi că acolo trebuie să te duci. Întoarce-te la Râpa Sacră! Să închei povestea acolo unde a început!

Michael dădu să-i răspundă, dar... ce să vezi? Chiar atunci, o groapă avu tupeul să-i strice somnul.

Capitolul 1

UN REFUGIU LA ȚARĂ

1

Când se trezi, Michael simți în gură un gust de fiere — nu cea mai plăcută senzație, nici cel mai fericit mod de a-ți recăpăta cunoștința.

Inspiră adânc. Își dori să fi luat o pastilă pentru rău de mașină. Tatăl lui Sarah părea să se credă pilot de curse NASCAR și nici șoseaua nu-l ajuta. Vitezomanul Gerard — viitorul star al competițiilor de curse de mașini, pe cele mai serpuite și anevoieioase trasee.

În timp ce-și croiau drum pe șoselele de munte în serpentină din nordul Georgiei, Michael se înclina la fiecare curbă cu tot corpul, ca și cum astfel ar fi putut preveni ieșirea în decor. Frunzișul des și tufele bogate de pueraria alcătuiau un tunel imens tăiat printr-o peșteră verde, lăsând să treacă doar câte o străfulgerare de lumină din mers.

— Ești sigur că aşa a zis Helga? întrebă din nou Michael, încă urmărit de vis.

„Întoarce-te la Râpa Sacră!“ Asta îi spusese Helga. Ceea ce, logic, însemna că asta îi spunea propria minte.

Trebuiau să se întoarcă în locul unde începuse totul, dacă voiau să pună capăt poveștii. Părea de înțeles, până la urmă.

Strângând volanul ca și cum se temea că i-ar putea scăpa din mâna, Gerard oftă la auzul întrebării. Soția lui, Nancy, aflată pe locul din dreapta lui, se întoarse spre Michael.

— Da, îi zise, zâmbindu-i bland, apoi se întoarse din nou cu privirea înainte.

După reacția ei răbdătoare, ai fi zis că e prima dată când Michael le pune această întrebare, deși, de fapt, era probabil a cincea sau a șasea oară.

El stătea în mijloc, Bryson în stânga lui și Sarah în dreapta. Niciunul nu spusese prea multe din momentul regăsirii. Avuseseră parte de zile pline — fuseseră vânați, închiși și apoi salvați — și fiecare dintre ei părea la fel de confuz ca Michael. El însuși nu știa ce să credă. Părinții lui Sarah fuseseră răpiți, apoi salvați de un grup de personaje misterioase. Aceleași personaje misterioase îi îndrumaseră apoi pe Gerard și Nancy să-și ia fiica din închisoare, cu tot cu prietenii ei, și să-i ducă pe toți într-un loc din Munții Apalași.

Dar se pomenise ceva de niște Tangenți. Și de o femeie pe nume Helga.

Era imposibil să fie dădaca lui, își zise Michael pentru a suta oară. Era oare cu putință? Helga lui era pierdută pe veci — nu-i aşa? Din câte știa el, era unul dintre Tangenții care fuseseră eliminați de Kaine, ca și părinții lui. În cel mai bun caz, acesta accelerase procesul de Degradare. Fie că trăiseră cu adevărat, fie că nu, moartea lor îi secătuise sufletul și nu găsise prea multe lucruri cu care să-l umple de-atunci.

Sarah îi trase un cot, apoi căzu stângace peste el, apăsându-l cu tot corpul, când Gerard luă fulgerător încă o curbă. Se auzi scârțâit de cauciucuri și un stol de păsări își luă zborul din desisul de pe marginea drumului, cîrâind.

— Ești OK? îl întrebă Sarah, ridicându-se. Nu pari prea vesel pentru cineva care tocmai a fost ajutat să evadeze din închisoare.

Michael ridică din umeri.

— Cred că încă încerc să-mi dau seama ce și cum.

— Mulțum pentru mesajul pe care mi l-ai trimis, îi șopti Sarah.

Cât timp fuseseră despărțiți, el și Sarah fentaseră sistemul de securitate din închisoare ca să-și trimîtă mesaje.

— M-a ajutat mult.

Michael încuviință, încercând să zâmbească.

Îi veni în minte o imagine cumplită — Sarah pe moarte pe marginea unui lac de lavă, dându-și ultima suflare înainte de a părăsi Calea lui Kaine, în străfundurile VirtNetului. Michael o tîrâse în toată povestea asta. Și pe părinții ei. Și pe Bryson. I se rupsese inima văzând-o în agonie și se întrebă involuntar — oare îi aştepta o soartă și mai cruntă decât lacuri virtuale de lavă?

Bryson se aplecă în față ca să se uite la ei.

— Hei, mie nu mi-a trimis nimeni niciun mesaj. Nu se face.

— Scuze, spuse Michael. Știi cât de mult îți place să dormi — n-am vrut să te deranjez.

Ca și cum voia să pună sare pe rană, Sarah apăsa pe cască, aprinzându-și NetScreen-ul. Le apăru dinainte mesajul lui Michael: „Vom câștiga“. Michael simți un fior de fericire văzând că fata salvase mesajul acolo. Zâmbi, stingherit la culme.

— Ce drăguț din partea ta! zise Bryson și se rezemă de spătarul banchetei, studiindu-l pe Michael. Sunt sigur că n-am mai închis un ochi de... hm... vreo trei săptămâni — și te consider vinovat pe tine, apropos.

— Îmi recunosc vina.

Michael știa că prietenul lui glumea — în mare —, dar tot se simtea prost. Bryson poate că n-ar fi spus niciodată un lucru atât de simplu și totuși atât de adevărat. Senzația de grecă produsă de drumul ca la raliu i se amplifică deodată.

— Oh, frate, gemu. Domnule? Ăăă... Gerard? Putem să tragem pe dreapta o clipă? Nu mă simt prea bine.

— Întoarce-te spre Bryson, îi spuse Sarah, trăgându-se ceva mai departe de el și deschizând geamul. Te ajută aerul?

Dar tatăl ei încetinise deja — frâna bruscă îi dădu și mai tare stomacul peste cap lui Michael — și opri pe un petic de loc de la marginea șoselei înguste.

— Gata, fiule, anunță bărbatul.

La cât de familiarizat părea cu manevra, Michael era convins că nu era prima dată când făcuse pe cineva să dea la boboci cu stilul lui de a conduce.

— Dar grăbește-te, suntem deja în întârziere.

Mama lui Sarah îl lovi ușurel peste braț.

— Fie-ți milă de el, dragule. Pentru Dumnezeu! Nimă-nui nu-i place să vomite.

Michael se pregătea deja să coboare, trecând peste Sarah. Deschise portiera și sări din mașină, până să apuce ea să protesteze. Era gata să verse scârboșeniiile servite în închisoare la micul dejun și nu mai exista cale de întoarcere. Găsi cel mai apropiat boschet, căruia-i făcu o surpriză foarte neplăcută.

— Ah, frate, cred că ţi-a rămas ceva pe tricou, ii zise Bryson după câteva minute.

O porniseră din nou la drum și Gerard se antrena din nou pentru raliu.

Michael zâmbi — nu-i păsa. Starea lui se îmbunătățise în aşa măsură, încât parcă se luminase totul în jur.

— Mă bucur că te încântă aşa tare chestia asta, mormăi Bryson, apoi îl bătu pe umăr. De fapt, mulțam că nu ţi-ai vărsat mațele peste mine.

— Cu placere, i-o întoarse Michael.

— Te simți mai bine? îl întrebă Sarah.

— Mult mai bine.

Michael își încrucișă brațele la piept și-și mută picioarele ca să stea mai comod.

— Aș zice că mă simt mai bine pe toate planurile. Vreau să zic, nu știu sigur ce s-a întâmplat în Atlanta — dar tot e ceva că am scăpat cu viață, este? Și acum suntem în drum spre niște oameni care vor să ne ajute.

„Iar eu am un plan”, își zise. Era prima dată după atâta amar de vreme când avea un plan și era o senzație placută. O să se întoarcă în Râpa Sacră, unde începuse totul. Trebuia doar să găsească momentul potrivit să le spună prietenilor lui treaba asta.

— Amice, ii zise Bryson, ești genul de om care vede jumătatea plină. Îmi place.

Sarah zâmbi și strânse pe furș mâna lui Michael, împletindu-și degetele cu ale lui. Parcă se lumină și mai mult în jur. „Și mai trebuie să ne asigurăm că Gabby n-a pătit nimic”, își zise. Ultima dată când o văzuse, fata își pierduse cunoștința — după ce o lovise cineva în cap — și

era doar vina lui Michael că o băgase în beleaua asta. Nu voia să-o amestece și mai mult, dar trebuia să se asigure că nu pătise nimic.

— Aproape că-am ajuns, le strigă Gerard, încetinind. Aăă... aşa cred.

Michael simți un gol în stomac. Fără să-i dea drumul la mâna lui Sarah, se aplecă în față, chiorându-se prin parbriz în timp ce înaintau prin tunelul tăiat prin pădure. Habar n-avea la ce să se aștepte — încotro se îndreptau sau de ce —, dar, cum privea drumul, entuziasmul lui creștea vertiginos. Îl duse cu gândul la Cale și, într-o stră fulgerare de neliniște, se întrebă dacă era cu adevărat în lumea reală, în Starea de Veghe, sau undeva într-o cutie, conectat la niște cabluri care transmiteau informația către VirtNet. Fusese amăgit de atâtea ori și în atâtea feluri, încât n-avea să mai fie sigur niciodată.

Își aminti de bărbatul care îl vizitase în închisoare, chiar înaintea Agentei Weber. Spusele lui îl urmăriseră și în vis. Ceva despre cum te puteai trezi succesiv, străbătând straturi suprapuse de niveluri din VirtNet. Cum spusesese, oare? Că era ca un vis din care treceai în alt vis. Ideea asta chiar îl băga în sperieți.

Drumul coborî abrupt și Michael își alungă acest gând din minte. O să-l ia din nou cu amețeli dacă se mai gândește la asta. Se concentră la lumea din jur — reală sau virtuală —, aşa cum o vedea.

Copaci din jur se răriseră, dezvăluind o vale largă cuibărită între două culmi acoperite de păduri. Soarele se ascunse după nori, lăsând o lumină mohorâtă în urmă, menită parcă să compenseze pentru umbra de care nu mai aveau parte.

— Acolo mergem? întrebă Bryson.

Își desfăcu centura și se apropie cât de mult putea de Rescaunul lui Gerard, ținându-se de tetieră.

- Locul pare antic și de demult.
- Acolo trebuie să fie, răspunse Nancy. Nu pare să mai fie altceva prin preajmă.

Michael se uită lung într-acolo. Jos de tot, risipite printre copacii de la poalele văii, se aflau mai multe clădiri joase și lunguiete, care semănau cu niște lăzi de transport paradite. Aduceau a barăci militare, cum vezi în filmele vechi de război a căror acțiune se petrece în junglă, în vreun loc exotic. Acoperișurile aveau găuri pe alocuri — unele fuseseră peticite, dar altele rămăseseră căscate larg, lăsând locul pradă intemperiilor. Iedera și pueraria își croiseră drum peste tot, acoperind porțiuni întregi din clădiri, astfel încât anumite zone păreau tufe decorative sălbăticite din grădina vreunui uriaș uitat.

— Frate, se plânse Bryson. Speram să fie ceva gen Marriott. Măcar la închisoare aveau toalete funcționale.

— Serpi, șopti Sarah, ca în transă. Pun pariu că e plin de serpi pe-acolo.

Michael se agăta de entuziasmul proaspăt trezit, refuzând să se lase demoralizat. Curiozitatea lui compensa cu vîrf și îndesat starea de paragină a... locului ăstuia, orice o fi fost.

— Deci, n-ați mai fost aici, așa-i? îl întrebă pe Gerard, apoi încercă o nouă abordare. Unde i-ați întâlnit pe Helga și pe ceilalți? De unde ati știut unde să ne găsiți, cum să ajungeți aici?

Nancy se întoarse spre el.

— Mă tem că n-avem prea multe de spus. Aș zice că voi trei știți probabil mai multe decât noi. Acești... Tangenți — asta ne-au spus că sunt — au dat buzna în

depozitul sinistru în care ne duseseră cei care ne-au răpit, ne-au eliberat, ne-au dat mașina asta și instrucțiuni. Totul s-a întâmplat fulgerător. N-am avut altă opțiune decât să avem încredere în ei. Vreau să zic, știi, era calea de a ajunge la voi și de a scăpa de-acolo.

Michael ar fi putut răspunde în multe feluri la asta. Niciodată n-avea să-i mai fie ușor să se încreadă în ceilalți. În momentul de față, totul se reducea la a rămâne în viață și, trebuia să recunoască, asta părea într-adevăr cea mai bună opțiune.

Și mai era și Helga. Trebuia s-o întâlnească pe această Helga.

Drumul mergea în linie dreaptă acum, astfel că panorama dispăruse și, deodată, mașina intra printre clădirile acoperite de buruieni. Ce nu reușise să vadă mai devreme Michael erau cele zece-douăsprezece mașini parcate la umbra câtorva copaci uriași. Mașinile erau niște rable. Păreau aşa vechi, încât, dacă n-ar fi fost faptul că nu era nici urmă de pueraria pe ele, ai fi zis că erau de-o seamă cu clădirile.

De-abia oprise Gerard, că și apăru o femeie înaltă în pragul uneia dintre clădiri. Purta blugi prăfuiți, bocanci și un hanorac negru, iar părul blond-roșcat îi era prins la spate într-o coadă de cal. Porni cu un aer hotărât spre ei, cu o expresie încruntată.

— Ea e, îi șopti Gerard, deschizând geamul.

Michael n-o recunoscu și se simți demoralizat, deși n-avea de unde să știe cum arăta Helga în Starea de Veghe.

Femeia băgă capul pe geamul din dreptul șoferului, sprijinindu-și antebrațele pe portieră, și îi măsură pe toți din priviri. Arătă din cap spre clădirea din care ieșise.